

In na paši med grmovjem, kamor ne seže oko skrbnega očeta, in kjer uho dobre mamice več ne čuje: ti ljubi Bog, kakšni pogovori so včasih tam... Angeli varihi jokajo, hudobe v peklu se pa radujejo. Sveti Pavel je že zapisal, da se take reči ne spodobijo med nami, kristjani, Kristusovimi brati, pa je zastonj zapisal. Če bi ob takih pogovorih stopil med vas kakšen pošten človek in bi vas vprašal, kakšne pogovore imate, kaj bi mu odgovorili? Molčali bi, v zadregi bi bili, potuhnjene poglede bi obrnili v tla: tako bi sami sebe molče tožili, tako bi molče govorili, o čem so se sukali vaši pogovori.

Kako se branite, da vam ne pride na jezik kaj blatnega, ostudnega, gnilega! Prav. Toda bodite tudi glede besedi tako rahločutni! Otroci božji ste. Kdor pa grdo govori, hudiča časti.

Matko Krevh:

Ministrant.

Tista zgodba o mojem klobuku-rjavčku v lanskem »Angelčku« str. 33 — vam je ugajala, kaj? Bil sem strašno ponosen, da so gospod urednik »Angelčka« natisnili oziroma dali natisniti tisto povest. Ko sem pa pogledal sličico na koncu povesti, sem se namuzal. V nemalo zadrego sem pa prišel, ko mi je rekla Ornikova Fanika, ki tudi »Angelčka« rada čita: »To ste pa vi,« ter pokazala na sliko. Vse naročnice »Angelčka« so si potem ogledovale sliko ter jo primerjale z menoj. Oh, kako mi je bilo sitno, da so videle mojo fotografijo! In še na glavi stojim ter boste noge v zrak držim! Oh in prejoh! »Čakajte, gospod urednik,« sem si mislil, »zdaj napišem tako povest, da me ne boste mogli narisati.«

Ali ste, moji dragi, že zelo radovedni? No, le počasi! Saj vam povem, kaj se mi je pripetilo, ko sem bil ministrant.

Morda je ta ali oni izmed vas, visokočislanih čitateljev »Angelčka«, tudi ministrant. Zakaj pa ne? Go-

tovo je za vsakega velika čast, ako streže duhovniku pri najsvetejši daritvi, to je pri sveti maši. Koliko je dečkov, ki bi radi ministrirali ali stregli pri sveti maši, pa ne pridejo na vrsto ali pa so predaleč od cerkve. Nasprotno pa je tudi — na žalost — veliko ministrantov, ki te časti niso vredni, ker se grdo vedejo. O, imenitna je služba ministranta, in le tisti sme biti ministrant, ki je te časti vreden.

Bog varuj, da bi se jaz hotel hvaliti! Če sem bil vreden ministrantovske časti ali ne — to še zdaj prepuščam gospodu župniku, ki so me izbrali za ministranta. Zdaj so tisti gospod župnik velik gospod. Bog jim daj dolgo življenje in krepkega zdravja! Mislim pa, da še ne vedo, kaj se mi je pripetilo nekoč pri večernicah. Saj ni, da bi morali vedeti. Le vam, dragi malčki, naj to zgodbo povem.

Po svetem opravi, ki je minilo nekako ob pol enajstih, sem čakal na obed, ker sem imel domov predaleč. Obed sem si kupil — prosim, da! — za svoj prisluženi denar. Zato mi je obed, četudi preprost, vedno dobro dišal. K sorodnikom sem šel v kuhinjo; imeli so namreč pošteno krščansko gostilno, kakršnih je malo. Vkljub temu nisem smel v gostilniško sobo, ampak samo v kuhinjo; pa tudi nisem silil tja. Dali so mi za tri krajcarje — tak denar smo takrat imeli — goveje juhe pa za dva krajcarja belega kruha. To je bil moj obed. Pa vam povem, da nikoli nisem pogrešal ne mesa ne pečenke, torte pa še sploh poznal nisem. — Opoldne, ko so se spravljali drugi k obedu, sem bil jaz že davno sit. Kaj bi počel do večernic, ki so se pričele šele ob dveh. Da bi šel v senčico spančkat ter zlati čas tratiti? Tega še zdaj brez posebne sile ne storim, ker sem mnenja, da je noč za spanje, ne beli dan. Z vaškimi dečki si pa nisem bil kaj prida znan. Obiskoval sem namreč mestno šolo ter sem bil iz soslednje župnije. Vaške zanimivosti, kakor staro kapelico, studenec in hišico požarne brambe sem si pa že davno ogledal. Resnici na ljubo moram priznati, da mi še zdaj ni nič znanega o brizgalnici vaške »požarne brambe«. Bržčas so gasili kar z bezgovimi brizgalnicami, če je bilo kaj ognja. Zdi se mi pa, da je bil tistim

gasilcem sveti Florijan zelo naklonjen, kar si pač vsi želimo.

Ali naj grem na pokopališče? Napise na nagrobnih spomenikih sem znal skoraj že vse na pamet. Kaj naj torej počnem? Poiskal sem si tovariša-ministranta in mahnila sva jo v gozd nad vasjo. V gozdu muditi se ali se izprehajati, je zelo zdravo, zakaj v gozdu je zrak čist in nepokvarjen. Ni pa prav, letati v gozdu v praznični obleki; še vsakdanje je škoda. Le pomislite, kaj vse lahko poškoduje nedeljsko obleko: veje, ostroge (robida), trnje in séveda tudi raznovrstna smola. Buzarona, ko bi me bili videli domači! Pela bi bila leskovka, da bi se vsi purani začeli kregati. Zdaj, ko moram sam skrbeti za obleko, odobravam kazen za take poredneže, ki ne pazijo na obleko. Takrat? Kaj nova obleka, kaj čevlji! Poglavitno je bilo veselje in norenje. Pa se vkljub temu, da sem bil z doma, nisem izmuznil kazni.

Nekoliko pred drugo uro sva prišla s tovarišem v zakristijo ter oblekla ministrantovsko obleko. Gospod župnik so že čakali. Točno ob dveh smo odšli pred oltar. Gospod župnik so molili sveti rožni venec in litanije vseh svetnikov. Druge kratki so mi bile večernice prekratke, tokrat pa so se mi zdele skoro neznosno dolge. Zakaj li? Niso me bolela kolena, kakor bi si kdo mislil, marveč za srajco se je nahajala bogve kakšna stvarca, ki me je — da sem se le zganil — neznanosno pičila. Če sem samo močnejše dahnil, me je dotična stvarca že dregnila. Najhuje je bilo pri litanijah: za vsak »prosi za nas« me je zbodlo, pa tako močno in skeleče, da mi je vzelo kar sapo. In še na glas sem moral odgovarjati, ker sem se bal strogega gospoda župnika. Želel sem si na tihem — kdo bi mi zameril — da bi le večernice kmalu minile.

Nak, kaj takega še nisem doživel! Po večernicah sem se brž skril ter poiskal sovražnika: črn gozdni hrošč je bil, ki sem ga takoj pohodil... Vsak bi ga.

Od takrat nisem več letal v praznični obleki po gozdu. Kazen je bila preskeleča in premučna.

Gospod urednik, pristavite primerno sliko, če morete! Ha, ha, ha!